ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ φέρετρό του ἦταν μετατοπισμένο, τὸ σκέπασμά του ἦταν βγαλμενο ἀπ' τή θέσι του, σὰν κάποιο; νὰ τὸ εἶχε μετακινήσει, τὰ ἄνθη μὲ τὰ ὁποῖα τὸ εἶχαν σκεπάσει σχεδὸν τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας, ἦσαν τώρα ριχμένα κάτω, δεξιὰ κι' ἀριστερά...

Ὅλα αὐτὰ μοῦκαναν κατάπληξι. Ὄχι γιατὶ δὲν πίστευα στὴν ὕπαρ΄ι τοῦ φαντάσματος. Ἀλλὰ γιατὶ ὑπῆρχε ἀκόμα, βαθειὰ μέσα μου, κάποιος δισταγμός, ὁ δισταγμὸς τοῦ ἐπιστήμονος. Τὸν δισταγμὸ αὐτὸ ἔρχοταν τώρα ἡ πραγματικότης νὰ μοῦ τὸν ἀφαιρέση ἐντελῶς, νὰ μοῦ τὸν καταρρίψῃ τελείως.

Πρῶτος ὁ καθηγητὴς Οὐΐλλιαμ γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Τι βλέπεις ;

— Βλέπω τὰ πάντα μετακινημένα κι' ἀλλαγμένα ἐδῶ μέσα.

— Δὲν βρίσκουνται ὅπως τ' ἀφήσατε τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας βέβαια ;

— Ὄχι. Ἐγὼ τὴν ἡμέρα αὐτὴ δὲν εἶχα τὴν δύναμι νὰ παρακολουθήσω λεπτομερῶς τὰ πάντα. Μοῦ εἶχε μιλήσει ὅμως γιὰ ὅλα ἡ Λίλιαν, μετὰ τὴν ἐμφάνισι τοῦ φαντάσματος τοῦ συζύγου της.

— Δὲν πιστεύω ν' ἀμφιβάλῃς πειά, φίλε μου.

— Ὦ, δὲν ἀμφιβάλω καθόλου. Εἴχατε δίκηο. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ οἱ νεκροὶ σηκώνουνται ἀπὸ τοὺς τάφους των ! Εἶνε φρικτό !...φρικτό ! Ἀλλά...

— Τὶ συμβαίνει ;

— Εἶνε ἄραγε ἐκεῖ, στὸ φέρετρό του ;

— Ἐκεῖνος ;

— Ναί.

— Δὲν τὸ πολυπιστεύω. Ὁπωσδήποτε θὰ δοῦμε...

— Τὸ σκέπασμα τοῦ φερέτρου φαίνεται μετακινημένο.

— Αὐτὸ τὸ ἐπερίμενα. Κράτησε ἐδῶ τὸ φανάρι. Θὰ προχωρήσω νὰ δῶ.

Ἔπῆρα ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ μεγάλο φανάρι ποὺ εἴχαμε ἀνάψει ἐντὸς τοῦ νεκροταφίου, ἐνῶ συγχρόνως τραβοῦσα τὸ πιστόλι μου.

Ὁ καθηγητὴς χαμογέλασε :

— Εἶνε περιττόν, φίλε μου, εἶπε. Δὲν σκοτώνει κανεὶς μὲ τό πιστόλι ἕνα φάντασμα...

Εἶχε δίκηο. Ἄφησα τὸ πιστόλι καὶ σήκωσα τὸ φανάρι ψηλά. Ὁ καθηγητὴς ἔκαμε τὸ σταυρό του καὶ προχώρησε ἄφοβα πρὸς τὸ φέρετρο.

Ἂν καὶ αἰσθανόμουν μεγάλο φόβο, δὲν θέλησα νὰ τὸν ἀφήσω μόνον στὴν ἐπικίνδυνη ἔρευνά του. Ἔσφιξα τὴν καρδιά μου καὶ πῆγα κοντά του...

Ὁ καθηγητὴς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸν ἅγιον ἄρτον, τὸν ξετύλιξε μὲ εὐλάβεια, ἔκαμε προηγουμένως μ' αὐτὸν ἐπὶ τοῦ καλύμματος τοῦ φερέτρου τὸ σχῆμα τοῦ σταυροῦ...

Συγχρόνως ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε μὲ ἀπόλυτη βεβαιότητα :

— Τὸ φέρετρο εἶνε ἄδειο.

Καὶ πρὶν προφθάσω νὰ τοῦ ἀπαντήσω,ἔπιασε τὸ σκέπασμα, καὶ μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ σήκωσε καὶ τὸ τοποθέτησε πλάϊ...

Ἤμουν ἐμβρόντητος...

Ὅσο κ' ἂν πίστευα στὰ λόγια τοῦ καθηγητοῦ, ὅσο κ' ἂν μ' εἶχαν πείσει τὰ τελευταῖα γεγονότα, δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὴν ἐκπλήξί μου μπρὸς στὸ ἄδειο ἐκεῖνο φέρετρο.μπρὸς στὸ φέρετρο ἐκεῖνο μέσα στὸ ὁποῖο πρὸ δύο - τριῶν τὸ πολὺ ἑβδομάδων εἴχαμε κηδεύσει τὸν νεκρὸ τοῦ Στῆβενς.

— Βλέπεις ; μοῦ εἶπε σιγὰ ὁ καθηγητής.

— Ναί... Καὶ εἶμαι ἐμβρόντητος...

— Γιατί ; Δὲν σοῦ τὸ εἶχα πεῖ ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα ; Δὲν σοῦ τὸ εἶπα πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, πρὶν σηκώσω τὸ σκέπασμα ; Ἂν ἐκεῖνος βρισκόταν στὸ φέρετρό του τὴν ὥρα αὐτή, δὲν θᾶμενε ἄπρακτος, νὰ εἶσαι βέβαιος. Θὰ τὸν ἄκουγε νὰ οὐρλιάζῃ ἄγρια, νὰ μουγγρίζῃ καὶ νὰ τρίζῃ τὰ δόντια του, τὴν στιγμὴ ποὺκανα πάνω στὸ σκέπασμα τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ μὲ τὸν ἅγιον ἄρτον. Ἡ τελευταία αὐτὴ δοκιμὴ μ' ἔπεισεν ἀπολύτως, ὅτι ὁ νεκρὸς—ἂς τὸν ὀνομάσουμε ἔτσι—δὲν βρίσκεται ἐδῶ.

Ἐνῶ μοῦ μιλοῦσε ὁ καθηγητής, μιὰ σκέψι, μιὰ τρομερὴ σκέψι γεννήθηκε ἀποτόμως στὸ μυαλό μου καὶ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω ..

— Τί ἔχεις ; Γιατὶ χλώμασες; ἔτσι ; μὲ ρώτησε ὁ Οὐΐλλιαμ.

— Ποῦ νομίζετε πῶς βρίσκεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ τὸ φάντασμα ; τὸν ρώτησα μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία.

— Ὅπως ἀντελήφθης κι' ὁ ἴδιος, πρὸ ὀλίγων λεπτῶν βρισκόταν ἀπ' ἔξω. Λίγο ἔλειψε μάλιστα νὰ μᾶς στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο, μὲ τὸ τεράστιο ἐκεῖνο μάρμαρο ποὺ μᾶς ἔρριξε κατακέφαλα.

— Ναί, ἔχετε δίκηο, τώρα ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμὴ ποῦ βρίσκεται ;

— Ἡ ἔχει καταφύγει σὲ κανένα ἄλλο κενοτάφιο ποὺ διάλεξε γιὰ κατοικία του ἢ πλανᾶται σιό νεκροταφεῖο...

— Κι' ἂν κάνετε λάθος ;

— Δὲν σ' ἐννοῶ...

— Ἂν γεμᾶτος λύσσα καὶ μανία γιὰ ὅ,τι κάνουμε ἔχει πάει σπίτι του μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μᾶς ἐκδικηθῇ ἐπὶ τῆς Λίλιαν ;

Ὁ καθηγητὴς σκέφθηκε λίγα δευτερόλεπτα καὶ μοῦ ἀπάντησε :

— Ἡ σκέψις σας εἶνε φρόνιμη καὶ λογική. Δ ν εἶνε ἀπίθανον νὰ συμβαίνῃ αὐτὸ ποὺ φοβᾶσαι. Μὴ λησμονῆς ὅμως ὅτι ἔχουμε λάβει τὰ μέτρα μας, ὅτι ἡ κ. Λίλιαν εἶνε προφυλαγμένη, ὅτι τὸ φάντασμα δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πλησιάσῃ, νὰ τὴν ἐγγίσῃ κἂν...

— Ναί, ναί, ὅλα αὐτὰ εἶνε σωστά, κι' ὅμως φοβοῦμαι.

Ἄξαφνα, ἐνῶ μιλούσαμε, μοῦ ἦρθε ἡ σκέψις αὐτὴ καὶ μὲ τρόμαξε. Ἔχω μιὰ προαίσθηση ὅτι κάτι κακὸ θὰ μᾶς συμβῇ, ὅτι ὁ νεκρὸς θὰ μᾶς ἐκδικηθῇ. Ἡ καρδιά μου σφίγγεται, τρέμω ὁλόκληρος. Νομίζω πῶς ἀκούω τὴ φτωχή μου Λίλιαν νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ ζητῇ βοήθειαν...

— Σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἱκετεύω ἂς φύγουμε...

Ὁ καθηγητὴς μοῦπιασε φιλικὰ τὸ χέρι καὶ μοῦ εἶπε :

— Σὲ δικαιολογῶ, δυστυχισμένε μου φίλε. Τὰ τελευταῖα γεγονότα σ' ἔχουν κάμει ἐξαιρετικὰ νευρικό. Μὰ μὴν ἀνησυχῇς ἔτσι. Ἄλλωστε δὲν θ' ἀργοπορήσουμε ἐδῶ. Θὰ φύγουμε ἀμέσως.

Συγχρόνως ὁ καθηγητὴς ἔκοψε ἕνα κομμάτι ψύχας ἀπὸ τὸν ἅγιον ἄρτον, τὴν ζύμωσε στὰ χέρια του, ἐτοποθέτησε πάλι τὸ σκέπασμα ἐπὶ τοῦ φερέτρου κ' ἔφραξε μ' αὐτὴ τὰ τέσσερα ἄκρα του.

— Καὶ τώρα, εἶπε, ἐμπρός, νὰ βγοῦμε ἔξω. Σβῦσε τὸ φανάρι. Θὰ μοῦ φωτίζετε μὲ τὸν ἠλεκτρικό σας φανό. Πρέπει νὰ τοποθετήσουμε τὴν πλάκα τῆς εἰσόδου τοῦ κενοταφίου στὴ θέση της. Ὅσο γιὰ τὴν μαρμάρινη λήκυθο ποῦσπασε, ἂς ὑποθέσουν ὅ,τι θέλουν αὔριο οἱ φύλακες τοῦ νεκροταφείου.

Βγήκαμε ἔξω κ' ἀνέπνευσα εὐχαρίστως τὸν δροσερὸ νυκτερινὸ ἀγέρα. Ἡ μουχλιασμένηἀτμόσφαιρα τοῦ κενοταφίου μ'ἔπνιγε.

Ὁ καθηγητὴς πῆρε τὴν πλάκα, τὴν τοποθέτησε στὸ ἄνοιγμα τῆς εἰσόδου καὶ τὴν ἔχρισε γύρω μὲ ἀσβέστη καὶ τσιμέντο, τὰ ὁποῖα εἶχε παρει μαζύ του σ' ἕνα μικρὸ βάζο. Ἐργάζοταν γρήγορα καὶ ἐπιδέξια. Ὅπως καὶ στὸ φέρετρο ἐτοποθετησε κι' ἐδῶ ζύμην ἀπὸ τὸν ἅγιον ἄρτον σεὶς τέσσερες πλευρὲς τοῦ ἀνοίγματος, φράζοντας ἔτσι ὁριστικῶς τὴν εἴσοδο τοῦ κενοταφίου γιὰ τὸ φάντασμα.

— Ὦς τὸ πρωΐ, μοῦ εἶπε κατόπιν, τὸ τσιμέντο θᾶχῃ ξεραθῇ καὶ κανεὶς δὲ θὰ καταλάβῃ τί συνέβη ἐδῶ τὴ νυχτα... Καὶ τώρα δρόμο... Καιρὸς νὰ φεύγουμε. Αὐτὸ ποὺ μοῦ εἴπατε πρὸ ὀλίγου ἄρχισε νὰ ἀνησυχῇ καὶ μένα, χωρὶς νὰ τὸ θελω. Τί περίεργο πράγμα ποῦνε ἀλήθεια, ὁ φόβος, ἡ ἀνησυχία γιὰ ἕνα προσφιλές μας πρόσωπο. Σοῦ καρφώνεται στὸ κεφάλι κι' ὅσο πάει γίνεται καὶ μεγαλείτερη... Ἐμπρὸς ὅμως, ἀκολούθησέ με...

Δὲν περίμενα νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ. Ἀνυπομοιοῦσα νὰ τρέξω στὸ σπίτι τῆς Λίλιαν. Ἀπαίσιες προαισθήσεις ἔκαναν τὴν καρδιά μου νὰ σφίγγεται.

Φτάσαμε, χωρὶς νὰ μᾶς συμβῇ τίποτε τὸ ἔκτακτο, στὸν τοῖχο τοῦ νεκροταφείου, πατήσαμε σ' ἕνα μάρμαρο, βγήκαμε ἔξω καὶ φροντίσαμε ν' ἀφαιρέσουμε τὰ καρφιὰ ποῦχαμε βάλει προηγουμένως στὸν τοῖχο. Κατηφορήσαμε κατόπιν προς τὶς γρῶ τοῦ νεκροταφείου ἔρημες συνοικίες. Ψυχὴ δὲν φαινόταν πουθενά...

Πήραμε τὸν πιὸ σύντομο δρόμο, φτάσαμε σ' ἕνα σταθμὸ αὐτοκινήτων, πηδήσαμε σ' ἕνα ταξὶ καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Στήβενς. Σταθήκαμε σ' ἕνα δρόμο πιὸ κάτω, πληρώσαμε τὸ σωφὲρ καὶ τρέξαμε πρὸς τὸ σπίτι.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά.

Κυττάξαμε στὰ παράθυρα καὶ εἴδαμε πῶς ὅλα ἦσαν κατασκότεινα. Αὐτὸ μᾶς ἔβαλε σὲ ὑποψία. Γιατὶ αὐτὸ τὸ σκότος σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ, ἀφοῦ ἡ Λίλιαν συνήθιζε νὰ ἀγρυπνάῃ τὴ νύχτα καὶ νὰ λαμβάνῃ κάθε προφύλαξι ;

— Κάτι συμβαίνει ! εἶπα στὸν καθηγητή, μὲ τρεμάμενη φωνή.

Ὁ καθηγητὴς προσπάθησε νὰ μὲ ἡσυχάσῃ, μὰ φαινοταν κι' αὐτὸς πολὺ ἀνήσυχος.

— Πρέπει νὰ χτυπήσουμε, εἶπα. Εἰ-

Κι' ἐνῶ ἡ Λίλιαν ἔπεφτε λιπόθυμη...

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Β.

Μιὰ ἄνθησι ὡραιότητος, σὲ σπάνιο συνδυασμὸ ὀλόχρυσων μαλλιῶν, ἐπιδερμίδος σὰν πέταλο ρόδου, καὶ μαῦρα γλυκὰ μάτια, στόμα κουκλίστικο καὶ μαργαριταρένια δόντια. Τὸ ὕψος της συμπαθέστατο, ἔχει μιὰ δροσιὰ παιδική. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ζυγίζει περισσότερα ἀπ' ὅλα τὰ σπάνια προτερήματά της εἶνε μιὰ καλωσύνη θρυλική. Θαυμάζεται ἀλήθεια, πολὺ περισσότερο στὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ ἠθοποιΐα εἶνε προτέρημα ἀφόρητο μέσα στοὺς κοσμικοὺς κύκλους. Τέλευταίως μία καλλιτέχνις ἀνεγνωρισμένης ἀξίας ἐζωγράφησε τὸ πορτραῖτο της ἀποθανατίσασα τὴν ὡμορφιά της, μὲ μπλὲ - σιὲλ δι[illegible] ἐλλήνιο φόρεμα καὶ «σορτὶ» ἀπὸ θαυμασία ἐρμ[illegible]να.

Ἡ Μονταὶν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ἡ Ἰταλικὴ μοῖρα ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ζωηρέψῃ ἡ κοσμικὴ κίνησις, γεύματα, ὀξιώσεις, χοροί.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἡ Μιχαλακοπούλου παρέθεσαν γεῦμα πρὸς τιμὴν τῶν ἀντιναυ[illegible]χων Κόντι καὶ Δόντολι.

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ὁ ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν κ. Μερλόπουλος, ὁ Πρέσβυς τῆς Ἰταλίας καὶ ἡ κ. καὶ Δις Ἀρλόττα — ἀπὸ τὶς κυριώτερες ἐμφανίσεις μὲ τουαλέττες ποὺ τὶς διακρίνει γοῦστο καὶ μοδερνισμός, — ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στό[illegible]ου καὶ ἡ κ. Γ. Παναῖ, ὁ Ναύαρχος καὶ ἡ κ. Β. Δομπρέστη, Ναύαρχος καὶ κ. Μαλλικοπούλου, κ. καὶ κ. Παλίτου, κ. Ζαλταφέρας, κ. Κορράτζιο, κ.λ.π.

— Ἡ πλέον ἐπιτυχὴς ἐσπερὶς ἦτο παρὰ τῷ Πρεσβευτῇ τῆς Ἰταλίας καὶ τῇ κ. Ἀρλόττα τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἥτις διεξήχθη μὲ θαυμαστὴν λαμπρότητα πρὸς τιμὴν τοῦ Ναυάρχου καὶ τῶν παρεπιδημούντων ἐνταῦθα ἀξιωματικῶν τοῦ Ἰταλικοῦ Στόλου.

— Τὸ θέαμα τοῦ κήπου μαγευτικόν, φωταγωγημένος μὲ ἐνετικοὺς φανοὺς σὲ χρώματα κόκκινα, κίτρινα, μπλέ, σιλουέττες θαυμάσιες, τουαλέττες ἀπὸ μουσσελίνες σὲ χρώματα σαπφείρων, τυρκουάζ, λευκές, ἀπαλοτόνινες, «σορτὶ» ἐλεγκάντικες. Στολὲς ἀξιωματικῶν ἀποτελοῦνε ἕνα σύνολο παραμυθένιο.

— Ἡ κ. Ἀρλόττα τὸ θαῦμα τῆς συμπαθητικότητος λόγῳ ὁμιλίας, τέμπρου φωνῆς, περιποιήσεως, χάριτος, ἔφερεν τουαλέττα ἀσημένια καὶ μιὰ εὔμορφη σορτὶ κόκκινη.

— Ἡ Δεσποινὶς Ἀρλόττα πολὺ ὤμορφη φέρουσα σὶκ τουαλέττα μπλέ, ἐνῶ εἰς τὸ χορευτικὸν τερραὶν συνεχῶς, προσπαθοῦσε νὰ παρουσιάζῃ τοὺς ἰταλοὺς ἀξιωματικοὺς εἰς τὰς κ. καὶ Διδας τῆς κοινωνίας μας...

— Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἡ κ. καὶ Δις Φραντζῆ, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μιχαλακοπούλου μὲ θαυμασία λευκὴ «σορτὶ», ὁ Στρατηγὸς καὶ ἡ κ. Μαζαράκη μὲ μαῦρα, ἡ κ. Καφαντάρη σὶκ τουαλέττα κοράϊλ, ὁ κ. Ἐλ. Βενιζέλος, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Νικολούδη μὲ μαῦρα, ὁ κ. Παπαναστασίου, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Τσαλδάρη μὲ μὼβ τουαλέττα, ὁ κ. καὶ ἡ κ. Μυλωνᾶ μὲ μαῦρα, ὁ Ναύαρχος καὶ ἡ κ. Δομπρέστη μὲ βιερόζ, ὁ Ναύαρχος καὶ ἡ κ. Πανᾶ μὲ μαῦρα.

— Ἀπὸ τὸ διπλωματικὸν Σῶμα διακρίνεται ὁ Πρέσβυς τῆς Γαλλίας κ. Κλεμὰν Σιμών, ὁ Πρέσβυς τῆς Πολωνίας καὶ ἡ κ. Γιούργεβιτσ, ὁ Πρέσβυς τοῦ Βελγίου καὶ ἡ κ. Βεγέρο, ὁ κ. Κοράτζιο ναυτ. ἀκόλουθος τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας, ὁ Σεράτ, ἀκόλουθος τῆς Ἰταλικῆς πρεσβείας καὶ ἡ Μαρκησία Τριόφφη, ἡ κ. Ρασκάνο πολὺ ἐλκυστικὴ μὲ μαῦρα, ἡ Δις Τσιαλιώτη φρέζ, κ. καὶ κ. Τσαμαδοῦ.

— Ἐπίσης διακρίνομεν τὴν κ. Αἴσλευ μὲ μπλέ, τὸν Ναύαρχον καὶ τὴν κ. Τυπάλδου μὲ μαῦρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σπ. Χαριλάου, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Φωστηροπούλου μὲ μαῦρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀργυροπούλου ἐπίσης μὲ μαῦρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Στ. Πεσματζόγλου πολὺ ὤμορφη μὲ ἄσπρα, τοὺς κ. κ. Γ. Μερκούρη, Δ. Πεσματζόγλου, Π. Μαζαράκη, τὴν λαΐδη Ἀῶ μὲ θαυμασίαν τουαλέττα λευκὴ καὶ ρόζ, τὸν κ. Πειρουνάκη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ὑψηλάντη, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γ. Μακκᾶ μὲ μαῦρη ταντέλλα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Θεοδ. Φωτιάδη μὲ σὶκ τουαλέττα λευκή, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Οἰκονόμου μὲ μὼβ, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Τριανταφυλάκου μὲ μαῦρα, τὸν Στρατηγὸν Μπαϊλλάν, τὸν Σῆχην Δεπετί, τὸν Στρατηγὸν καὶ τὴν κ. Βλαχοπούλου μὲ μαῦρα, τὸν κ. Βρονταμίτην, τὸν κ. Σισιλιάνον, τὸν κ. Ζαλταφέραν, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Καμπάνη μὲ μαῦρα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γρίβα μὲ ἀσημένιαν τουαλέττα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἀντζελ τῆς Ἰταλ. πρεσβείας, τὸν κ. Ρόσσι, κ. καὶ κ. Χωρέμη, κ. καὶ κ. Δεντόπουλου, κ. καὶ Διδες Τσερεζόλε — σικάντικες ὤμορφες, — τὴν κ. Καρταλῆ μὲ τουαλέττα κουφετάτη, τὴν κ. καὶ Δα Θεοχάρη, δροσερὴ ξανθὴ ὤμορφιά, Δα Τσικαλιώτη, ὡραιοτάτη μὲ φρέζ, Δες Φραντζῆ πολὺ χαριτωμένες ἐμφανίσεις, κ. καὶ κ. Τούμπα πολὺ ὤμορφη μὲ τουαλέττα ποὺ διακρίνεται γιὰ τὸ καλλιτεχνικὸν σύνολόν της, κ. καὶ κ. Κουκουριώτη, κ. καὶ κ. Τσιρωτινᾶ, κ. καὶ κ. Ἀλ. Γρίβα.

— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν δεξίωσις τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν κ. Μερλοπούλου πρὸς τιμὴν τῶν Ἰταλῶν ναυάρχων καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν.

Ἡ Μονταὶν

σθε μαζύ μου καὶ δὲν μποροῦν νὰ μὲ παραξηγήσουν.

Ἔξαφνα ἕνας τρομακτικὸς κρότος ἀκούσθηκε. Ἕνα ἀπὸ τὰ τζάμια τῆς αἰθούσης σεὴν ὁποία ἔμεινε ἡ Λίλιαν τὴν νύχτα ἔσπασε καὶ τὰ γυαλιὰ θρυμματίστηκαν μπροστὰ στὰ πόδια μας!

Αὐτὸ μᾶς κατετάραξε. Τὸ τζάμι δὲν εἶχε σπάσει βεβαια μόνο του.

— Τρέξε, τρέξε γρήγορα!... μοῦ φώναξε τώρα ὁ καθηγητὴς ἐξαιρετικὰ ἀνήσυχος, τραβῶντας με ἀπ' τὸ χέρι. Εἶχες δίκηο. Κάτι συμβαίνει ἐπάνω... Ἀρκεῖ νὰ φτάσουμε ἐγκαίρως...

Μὲ τρία πηδήματα βρέθηκα στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ κι' ἄρχισα νὰ χτυπῶ σὰν δαιμονισμένος. Ὁ καθηγητὴς μὲ κράτησε ἀποτόμως καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὴν κάνῃς θόρυβο. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς καταλάβῃ ἡ ἀστυνομία. Μάταια χτυπᾶς ἄλλωστε. Βοήθησέ με νὰ σπάσουμε τὴν πόρτα.

Δὲν περίμενα νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ. Στήριξα τοὺς ὤμους μου στὴν πόρτα, ἔκαμε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο, σπρώξαμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμι, ἡ κλειδωνιὰ ἔσπασε καὶ τὸ ἕνα θυρόφυλλο ἄνοιξε μὲ κρότο. Ξανακλείσαμε πρόχειρα, γιὰ τὸν φόβο τῶν σκοπῶν ἀστυφυλάκων κι' ἀνεβήκαμε τὴ σκάλα, πηδῶντας τρία - τρία τὰ σκαλοπάτια, μὲ τὰ πιστόλια καὶ τοὺς ἠλεκτρικοὺς φανοὺς στὸ χέρι. Ἀνεβαίνοντας δὲν μπόρεσα νὰ μὴ φωνάξω:

— Θάρρος! Θάρρος! Εἴμαστ' ἐμεῖς!..

Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε τότε ἀπ' τὴ σκοτεινὴ αἴθουσα, μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ φρίκης, ἡ φωνὴ τῆς Λίλιαν. Πήδησα σεὴν πόρτα καὶ τὴν τίναξα μέσα μὲ μιὰ κλωτσιά. Στὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ μου φανοῦ εἶδα πρῶτα τὴν Λίλιαν ἀφάντασται χλωμή, νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος μου, μ' ἁπλωμένα τὰ χέρια, μὲ ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια, μισότοελλη ἀπὸ φρίκη. Δὲν πρόφτασα νὰ τὴν κρατήσω. Λύγισε ἔξαφνα κι' ἐνῶ ἔπεφτε λιπόψυκη κάτω, εἶδα νὰ προβάλῃ σὸ φῶς τοῦ φανοῦ μου *Ἐκεῖνος!...*

(Ἀκολουθεῖ)

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΑΤΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος... Δρχ. 180 | Ἐξωτερικοῦ Λίρ. Ἀγγλίας Μία.
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰδιοκτήτην τοῦ "Μπουκέτου,, κ. ΚΩΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ
Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶνται δραχμὰς 3.
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ
Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York City U.S.A.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,
ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων της εἶνε καὶ τὰ ἑξῆς:

«Οἱ Καρχαρίες καὶ τὸ κυνῆγι τους». «Οἱ περιφημότεροι Νάνοι». «Ἡ πιὸ παράξενες μονομαχίες». «Τὰ Ἠφαίστεια καὶ ἡ ἐκρήξεις τους». «Ἀλλόκοτα καὶ ἐξωφρενικὰ φαγητά». «Ἡ πιὸ παράξενες Δέσχες τῆς Ἀγγλίας». «Τί ἔπαθε στὴν ἔξοχὴ ὁ κ. Πριπόν». «Ἡ ἀφάντασταν ἐκδίκησις». «Τὰ δύο ἑκατομμύρια». «Τὸ δρᾶμα τῆς κρυφῆς ἀγάπης» κ.λ.π. κ.λ.π.

Ἐπίσης ἡ συνέχεια τοῦ τρομακτικοῦ μυθιστορήματος
«Ο ΜΑΥΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ»
καὶ τοῦ γλυκυτάτου καὶ περιπετειωδεστάτου μυθιστορήματος
«ΜΕΡΜΕΔΕΣ Ἡ ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ»
τοῦ κ. *Γρηγ. Ξενοπούλου*

Παρακολουθῆστε ἐπίσης τὰς ὑπεράχους ἐρωτικὰς-ἱστορικὰς σελίδας: «ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ» ποὺ συγκεχίζονται δημοσιευόμενες μὲ τὴν «ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΟΥΑ» κτλ. κτλ.

ΜΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Ὁ γνωστὸς διηγηματογράφος κ. Θ. Δογάνης ἐτύπωσε 500 νέα ἀντίτυπα τῆς ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Καπέλλο» συλλογῆς τῶν διηγημάτων του. Ἀντίτυπα τῆς νέας ἐκδόσεως εὑρίσκονται καὶ πωλοῦνται καὶ εἰς τὰ γραφεῖα μας, ἀντὶ 15 δρχ. ἕκαστον.

"Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ,,

Λόγῳ πληθώρας ὕλης ἡ συνέχεια τῆς «Βασιλίσσης τῆς Φρίκης» σὸ προσεχές.